Ч. 15. Четвер 3 лютого (21 січня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Соим краєвий.

72. засїданє I. сесиї IX. періоду.

Початок засїданя о год. 10·45 при майже пустих лавках. Так лавки правицї як і лївицї сьвітять пусткою.

Перед дневним порядком полагоджено впливи, між якими відчитано інтерпеляциї: пос. Курівця в справі проволоки в полагодженю протесту против вибору ради громадскої в Томашівцях (п. Калуш), п. Макуха в справі зменшеня і утрудненя побору сировицї громадї Слобідцї лїсній п. Коломия.

З дневного порядку став п. Павлєвский мотивувати своє внесенє в справі будинку для досьвідної нафтової стациї у Львові. По его промові зажадав п. Содомора сконстатованя комплету. Комплету нема і маршалок перериває засїданє на 10 мінут, які однак протягнули ся пів години, поки алярмуючі дзвінки соймових телефонів потрібну скількість послів привели до салї.

О год. 11·39 засїданє починає ся на ново взивом краєв. Маршалка до провідників клюбів більшости, щоби приняли особисту одвічальність за те, щоби члени їх клюбів являли ся в соймі в означеній годинї, або подавали причини спізненя. Прошу панів, щоби поділили зі мною одвічальність перед соймом і краєм, коли сойм не буде правильно працювати. (Оплески).

Внесенє п. Павлєвского переслано до буджетової комісиї.

З черги приходить на порядок справозданє шкільної комісиї в предметї петиций учителів і учительок о почисленє в дорозї ласки лїт служби до емеритури, о признанє взгляднo підвишку вимiреної емеритури.

Петициї ті комісия предложила соймови майже всї о звернене петентам неполагоджені, а решту до відосланя до Видїлу кр., аби предложив їх на слїдуючу сесию.

По промовах пп. Скварка, Макуха і справоздавця п. Бандровского, принято в голосованю внесеня комісиї.

Слїдуюча точка, справозданє аґрарної комісиї в справі комасациї. Справозданє приділено до аґрарної комісиї.

Слїдуюче засїданє в четвер рано.

Справи соймові.

Буджетова комісия скінчила загальну, а опісля перевела специяльну дебату над предложенем краєвого Видїлу і звітом банкової комісиї в справі заложеня акцийного промислового банку. Як відомо, в тій справі ходило польским кругам головно о те, щоби зменшити вплив долїшно-австрийского ескомптового товариства, яке бере участь в заложеню банку. В тій цїли на попереднім (в суботу мин. тижня) засїданю буджетової комісиї посол князь Андрій Любомірский предложив іменем ґрупи краєвих промисловцїв і фінансїстів оферту, що та ґрупа готова взяти участь в заложеню промислового банку з капіталом 2 міл. корон, (взглядно 1,900.000 кор., коли 100.000 корон підпише Краєвий банк), коли капітал згаданого долїшно-австрийского ескомптового товариства буде виносити 3 міл. кор. і коли деякі точки статута банку будуть змінені в користь зазначених домагань галицких полїтичних кругів. На послїднім засїданю комісиї референт пос. Левенштайн заявив, що долїшно-австрийске ескомптове товариство заявило готовість відступити зі своєї половини капіталу 1,900.000 кор. ґрупі краєвих капіталїстів і 3 місця в Надзираючій Радї банку.

Таким чином 10 міл. кор. акцийного капіталу банку буде розложене ось-як: 1. уділ краю в сумі 5,100.000 кор., 2. уділ ґрупи краєвих капіталїстів 1,900.000 кор., 3. уділ дол.-авст. еск. товариства 3 міл. кор. В надзираючій радї банку, зложеній з 10 членів, краєвий

---

3)

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Марриата.

(Дальше).

Пан Відерінґтон старший звертав би безнастанно свою увагу на то, аби осягнути як найбільшу вигоду; ту гадку підносив і его син вже від молодого віку і в тім напрямі удалось ему дійти до ще більшої тонкости, бо для него були лиш дві річи: такі, котрі причиняли вигоду і такі, котрі не допускали до неї.

Одного дня стало ся так, що леді Мария Відерінґтон, справдивши всї свої домашні рахунки, сплатила довг природї, значить ся: померла. Єї муж заплатив підприємцеви, займив ся похороном і можна бути спокійним о то, що она була похоронена відповідно до свого становища і без великого нарушеня єго спокою.

Пана Відерінґтона старшого повалив вскорі по тім серцевий удар і до него наблизила ся смерть, той найсильнїйший і найбезвзглядніший борець. Він полежав лиш кілька днів в ліжку, бо другий удар поклав єго до тої самої могили, яка покривала леді Марию Відерінґтон і тепер наш молодший пан Відерінґтон по відтягненю з маєтку 40 тисяч фунтів для єго сестри, побачив себе в посїданю річного доходу 8 тисяч фунтів і величавого дому на Фінксберіскве р. Пан Відерінґтон уважав той дохід достаточним, аби з него можна вигідно жити і тому відтягнув ся тепер цїлковито від торговельних інтересів. За житя своїх родичів був він сьвідком кількох супружих сцен, задля котрих відкидав супруже яко річ нарушаючу спокій і вигоду і тому не оженив ся.

Також его сестра Мері полишила ся незамужна; але чи то косий і неприємний погляд єї очий відстрашував від неї женихів, чи може мала она так само як єї брат вже від давна відразу до супружа, того не можемо сказати. Пан Відерінґтон був о три роки молодший як єго сестра і хоч він вже від довшого часу носив перуку, то діяло ся то лиш задля більшої вигоди. Цїлу вдачу пана Відерінґтона можна було означити двома словами: она складала ся з диванства і добродушности. Була дуже оригінальна, як то звичайно буває у старих кавалєрів. Мужчина єсть взагалї грубій і неотесаний, доки не ублагороднить ся в товаристві красшого пола.

Пан Відерінґтон прокинув ся з своєї глубокої задуми, в яку був перед хвилею впав і сягнув по шнур від дзвінка, який єго пивничний, коли послїдний раз виходив з їдальнї, мусїв все привязувати до поруча крісла свого пана. На ту свою задачу не сьмів нїколи забути, бо пан Відерінґтон замітив дуже справедливо, що то надзвичайно невигідно, коли він задля марного дзвоненя мусить піднимати ся з крісла.

В дїйстности пан Відерінґтон вже нераз роздумував над тим, які добрі і злі наслїдки вийшли би з того, колиб він мав осьмилїтну дочку, котраб могла дзвонити, відчитувати єму часописи, розтинати сторінки нових книжок і взагалї виручувати єго в таких томлячих дрібницях. Але коли погадав, що осьмилїтна дочка чейже не все була би в тім самім віцї, порішив, що єї посїданє нарушало би о много більше єго вигоду, анїж причиняло до неї.

Пан Ведерінґтон потягнув за дзвінок а відтак знов попав в тяжку задуму.

Джонатан, так називав ся єго пивничний, сейчас появив ся. Але коли побачив, що єго пан так тяжко задумав ся, задержав ся коло дверий і стояв просто, непорушно і з сумним, видовженим лицем, так само як той, як робить єму послугу коло домовини умершого льорда; бо розуміє ся само собою, що чим висше є становище покійника, тим більше мусить ся видовжувати лице і очевидно тим лїпше за то платять.

Полишім на хвилю пана Ведерінґтона з єго тяжкими думками, а пана Джонатана в єго спокійній і непорушній поставі коло дверий, і розповіджмо короткими словами історию того послїдного. Джонатан Тран служив спершу як хлопець до посилок. Відтак став льокаєм, а тим самим свого рода зверхником над такими хлопцями, яким перше був сам; вкінци дійшов до великої чести, бо обняв достоїнство пивничного в домі старшого пана Відерінґтона. Джонатан залюбив ся відтак, бо пивничний не менше як і єго пан може улягти такій слабости. Нї він, нї красавиця, котра служила у одної леді в сусїднім домі, не хотїли дати осте-

виділ буде мати 5 місць, еск. тов-о 3, ґрупа краєвих капіталістів 2.

Буджетова комисия затвердила предложений реферат, який обіймає предложенє краєвого виділу, а також ухвали банкової комисиї. В подробицях постанов про статути банку введено деякі зміни, наслідком чого справа буде ще раз предметом нарад банкової комисиї. На внесенє пос. Леп ухвалено заложити в Кракові філію банку.

Громадска комисия ухвалила проєкт зміни будівельного закона для м. Кракова. Далі знесено попередну ухвалу з висловом невдоволеня, що правительство не предкладає до санкциї ухвалених соймом законів, бо сконстатовано, що майже всі закони санкціоновано, а решта незабаром буде предложена до санкциї.

В санітарній комисиї розділено реферати в справі внесених петиций.

Шкільна комисия полагодила на підставі реферату Генр. Баденія предложенє кр. Ради шкільної про учительскі семинариї.

Субкомітет комисиї виборчої реформи відбув довірочну нараду в справі виборчої реформи.

Вісти політичні.

Справи угорскі. — Η важнє положенє на Балкані.

Угорске бюро кореспонденцийне доносить з Відня: Президент кабінету ґр. Кін-Гедерварі заявив перед нашим кореспондентом, що на авдиенциї предложить Монархови свої внесеня. — Ґр. Кін предложив дійстно Королеви димісию свого кабінету, на що Король відповів таким письмом оповіщеним в урядовій часописи: „Любий ґр. Кін-Гедерварі! Внесеної Вами димісиї мого угорского правительства не приймаю, натомість приймаю до затверджуючої відомости, що Ви предложите мені в своїм часі до підпису зарядженє що до розвязаня і покликаня нового сойму“. — Розвязанє угорского сойму, як доносять з Будапешту, відбуде ся при окремій престольній бесіді. Речинець розвязаня ще не установлено.

На місце хорватского бана Равха, котрого уступленє уважають певним, має бути іменований баном Хорватиї, бувший міністер Томаши́.

Официрска ліґа в Греції домагає ся скликаня конституанти, котра має право змінити конституцийну власть монарха, ограничити єї, або й цілком знести. Король і династия всіми силами противлять ся скликаню конституанти, головно тому, що за скликанєм конституанти агітують вороги династиї під проводом Венізельоса особистого неприятеля наслідника престола. Формально має король слушність, коли тепер противить ся скликаню конституанти, бо по закону треба на те двократної постанови парляменту в двох леґіслятивних періодах. Правительство і двір ведуть тепер переговори з официрами про проґраму діланя конституанти. З тих переговорів виходить, що официри признають правність конституанти тілько тоді, коли она ухвалить те, що їм потрібне. В противнім разі проклямують войскову диктатуру. Екзекутивний комітет официрскої ліґи вже десиґнував Драґуміса на будучого президента міністрів.

Телеґрами доносять, що король таки уступив під напором официрів і згодив ся скликати конституанту та повірити Драґумісови утворенє непарляментарного кабінету. За те проводирі революционерів на конференциї у короля впевнили єго, що наради конституанти будуть „льояльні“ і займуть ся тілько справами: нетикальности судиїв, зміни виборчої системи, приверненя Державної Ради, закона про рекрутів і стабілізациї державних урядників.

Скликанє грецкої конституанти непокоїть дуже Туреччину. Там побоюють ся, що конституанта проголосить прилученє Крети до Греції, а то мусіла би Туреччина уважати за причину до війни і тому видано вже приказ мобілізациї 2 корпусів турецкої армії. Дипльоматичні круги уважають положенє на Балкані поважним, а навіть грізним, тим більше, що й відносини турецко-болгарскі заострили ся.

Новинки.

Львів, дня 2 лютого 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Міністер просьвіти іменував Вол. Левицкого окр. інспектора в Бучачи, заступником директора, а учительку виділової школи, Ольгу Дубівну членом іспитової комисиї для учителів народних шкіл в Бучачи, Клим. Клим. Коцовского, заст. дир. учит. семинариї в Заліщиках, членом іспитової комисиї для учителів народних шкіл в Заліщиках. — П. Намістник переніс ад'юнкте будівництва Брон. Тильку зі Львова до Дрогобича, а практиканта будівництва Адама Голубовича з Коломиї до Львова.

— **Краєва Рада шкільна** переміпила 4-клясову школу в Лисци місті в богородчаньскім окрузї на 5-кл. мужеску школу; 2-кл. шк. в Борщові в коломийскім окрузї на 4-кл. і 1-кл. шк. в Мшані в городецкім окрузї на 2-клясову; постановила будову 2-кл. шкіл: в Городищу цетнарскім в бобрецкім окрузї, у Верхняківцях в борщівскім окр., в Дулибах в стрийскім окр., всї при помочи підмоги з краєвого фонду шкільного і признала безпроцентові позички на будову шкіл громаді Ставищи в грибівскім окрузї в квоті 300 К і громаді Дулиби в стрийскім окрузї в квоті 10.000 К.

— **Преосьв. Владика станиславівский** епископ др. Хомишин виїхав вчера в свою епархію і верне аж з кінцем сего місяця.

— **Дирекция рускої ґімназиї в Перемишли** оповіщує: Письменний іспит зрілости відбуде ся дня 7 і 8 лютого с. р., а устний в днях 10 і 11 лютого с. р. Кандидати мають зголосити ся в канцеляриї дирекциї день перед письменним іспитом.

— **Про зміну в директурі** женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові пише „Руслан“: „О. Спиридіон Каргут уступив з директури одинокої рускої женьскої ґімназиї СС. Василиянок у Львові. Єго місце заняв проф. др. Юліян Левицкий. Бажаючи новому директорови найкрасших успіхів, ми зневолені згадати бодай кількома словами про єго попередника. О. Каргут вів ґімназию повних 4 роки і довів єї до можливого найкрасшого розцвіту. Супроти родичів і повіреної єму дітвори поводив ся він з незвичайним тактом і ввічливостию. Від дітий вимагав він точного сповнюваня обовязків, пильности і справжньої науки. Учениці, які в него побирали початків клясичної фільольоґії, будуть єму певно за науку ціле житє вдячні. З єго уст не вийшло нїколи згірдне слово. Своєю обовязковою точностию, запопадливостию він приковував до себе серця дітвори, яка працала свого директора і професора ревними слезами. О. Каргут уступив добровільно, лишаючи своєму наслїдникови знаменито зорганїзовану ґімназию. Дай Боже, щоби п. Юліян Левицкий, один з найлїпших наших педаґоґів, зеднав собі се щире поважанє і глубоку вдячність від родичів і учениць, які здобув собі о. Спиридіон Каргут.

— **50-лїтний ювилей 80 пп.** Золочівский 80 полк піхоти, стационований у Львові, обходив вчера 50-ті роковини свого єствованя. З тої нагоди відбуло ся для вояків богослуженє в костелї ОО. Єзуїтів і в Преображеньскій церкві при улици Краківскій, а для жидів в їх божници. О год. пів до 11 уставив ся відтак цїлий полк на подвірю в касарни, а командант полку виголосив до офіцирів і вояків відповідну промову. В полудне відбув ся обід для вояків і ґалевий обід для офіцирів та запрошених гостий.

речи ся, хоч вже не раз мусїли помітити сумні наслїдки такої нерозваги у инших. Они вимовили службу своїм панам і пібрали ся.

Як найбільше таких пар їх стану, котрі були в подібнім положеню, именно задля подружа покинули свою службу, завели они господарство. Але тут колишній покоївці, котра стала тепер жінкою Джоната, мусимо віддати справедливість, що она волїла би була отворити реставрацию, але дала ся намовити Джонатанови, котрий доказував, що не кождий печуючий голоду має охоту їсти, між тим як богато таких, котрі не мають спраги, хотять пити.

Але хоч як правдивою могла бути та примітка, то з другої сторони є певною річию, що єго інтерес зовсїм не ішов. Именно люди загально здогадували ся, що довга суха стать Джонатана шкодила розвиткови єго підприємства, бо товпа по найбільшій части осуджує доброту пива після червоного лиця і заокругленого живота шинкарів, а тут, де шинкар представляв образ голоду, не можна було надіяти ся дістати доброго пива. Нема сумнїву, що на тім сьвітї богато річий полягає лиш на вињшнім виді і тому здаєть ся, що імя Джонатана задля свого похоронного вигляду дуже скоро мусїло появити ся в часописях. Ало то, що в однім званю було єго згубою, саме то придбало єму в иншім званю признанє і дохід. Один чоловік, що яко тапіцер і похоронний підприємець навчив ся цїнити всьо пожиточне і тим здобув собі імя, звернув свою увагу на Джонатана, пізнав вартість свого дивного похоронного вигляду і сейчас предложив єму місце нїмого похоронного сторожа, бо мав вже в своїй службі подібнїсенького до Джонатана чоловіка, так що они оба могли тепер творити пару, мов два братя. Дуже скоро забув Джонатан на свою страту, яка виносила лиш кількасот фунтів, бо в своїм званю мусїв він оплакувати людий, які в наслїдок смерти потратили тисячі. Єго нїмий спокій, проста мов у марморних статуй постава, єго довге засумованє лице, коли стояв при дверях, люди, які переступили поріг до тамтого сьвіта, творило дуже часто ярку противність до удаваного болю і смутку наслїдників.

Але в тім надто самолюбнім сьвітї навіть біль нїчого не варт, коли не є заплачений. Джонатан проводив в послїдне не одного, а вкінци провів так і свою жінку. Але то все ще було би добре, колиб не то, що він одного дня мусїв віддати послїдну прислугу і свому панови, похоронному предприємцеви, що очевидно було для него менше користне. Джонатан не плакав, але на єго лици слїдний був цїлий біль, коли проводив свого пана до нової вузкої домівки.

Джонатан мусїв тепер покинути то своє ремесло, а то з тої простої причини, що нї оден похоронний предприємець не хотів єго приймити, бо нї оден з них не міг найти подібного до него чоловіка і утворити пару. Серед таких тяжких обставин пригадав собі Джонатан вкінци на молодшого пана Відерінґтона. Він же обслугував єго вітця і єго матїр, провів їх остаточно обоє до гробу; чув, що за тілько ріжних прислуг може мати деякі справедливі бажаня і тому удав ся до богатого старого кавалєра. На щасте для Джонатана тодїшний пивничний пана Відерінґтона задумував зробити ту саму дурницю, якої давнїйше допустив ся Джонатан. Джонатан одержав знов своє давне місце, а при тім твердо постановив собі, що більше в своїм житю не буде до дівчат залицяти ся і не залюбить ся. Зате і тепер ще не покинув привички робити при кождій нагоді нїмого похоронного послугача і нїколи не давав по собі пізнати радости, хиба коли побачив, що єго пан є в веселім настрою, але і тоді робив то більше з почутя обовязку, як з правдивої радости.

(Дальше буде).

— В черновецкім университеті відбула ся мин. суботи іматрикуляция новониисаних студентів і при тій нагоді стверджено урядово, що число всіх студентів сего университету переступило в сім семестрі перший раз від его основаня тисячку, бо виносить 1054. Университет в Чернівцях отворено в 1875 р. із 181 студентами.

— Карколомний шпорт. З Райхенберга доносять: Минулої неділі стала ся тут на місци, де відбуває ся санковий шпорт, страшна пригода. Книговодець Гіньский, літ 30 і другий книговодець Ембель спускали ся разом на санках і впали з висоти 5 метрів на ниї так нещасливо, що перший з них розбив собі голову так, що его майже неживого забрали з місця пригоди, а другий поломив собі кости і его також тяжко раненого відставили до шпиталю. Крім того було тут ще кілька случаїв тяжкого потовченя, а одній дамі, котра перевернула ся ґренджоли відорвали ухо.

— Загадочна справа. З Товмача доносять до віденьских ґазет про таку загадочну справу: Перед якимсь часом арештовано якогось Емілія Сиїгуровича (львівскі ґазети пишуть „Сиїгурского“). Жандармерия придержала его на основі стежного листу, який за ним вислала була віденьска прокураториа державна ще перед 10 роками. Чоловік той допустив ся у Відни і инших містах долїшної Австриї численних обманьств, втік відтак до Росиї, а тепер вернув в гостину до свояків в Товмачи. Сиїгурович посидївши кілька днів в арешті, казав завести ся перед судию слїдчого і сказав ему, що хоче признати ся до злочину, котрий вже віддавна „тисне ему серце“. 16 літ тому назад убив він у Відни адвоката дра Ротціґля. Судия сказав ему, що убийства допустив ся свого часу емеритований поручник з Перемишля Айхінґер, котрий був соліцитатором у Ротціґля. Айхінґер признав ся тоді до злочину і его засудили були на кару смерти, але Цісар помилував его на дожизненну вязницю і він помер у вязниці перед кількома роками. На то сказав Сиїгурович, що соліцитатора Айхінґера засуджено невинно на кару смерти. Длячого він признав ся до того убийства він (Сиїгурович) не знає. Адвоката Ротціґля убив лиш він (Сиїгурович) задля рабунку. Вчувши про смерть Айхінґера Сиїгурович здивував ся немало і сказав, що признаючись до убийства хотів Айхінґерови вернути честь і волю. На дальші представленя судиї сказав він, що він нїколи не був слабий на умі та чує ся і тепер зовсім здоров. Мимо великої неймовірности зізнань Сиїгуровича, відступлено акти віденьскому судови та її Сиїгурович має бути відставлений до Відня. — Може лиш о то ему і розходило ся і тому придумав цїлу історию з убийством. Як би й не було, а справа представляє ся дуже загадково.

— Дрібні вісти. Вечерниці на дохід Селяньскої Бурси в Тернополи відбудуть ся в суботу дня 5 с. м. в комнатах „Руської Бесїди“ також. Вступ 2 К. — На зборах членів польского банку парцеляцийного порішено лїквідацию тогож банку і вибрано комісию до переведеня лїквідациї. Недобір виносить 390.274 К. — П. Софія Тишковска згубила вчера в Ринку 50 К, а п. М. Кацепеленбоґен згубила золотий годинник вартости 80 К.— Фабрика цукру „Postęp“ (дра Рукера і Ски) ухвалила лїквідацию. — В Киеві наробила великої сензациї втеча княг. Трубецкої, котра забрала дороцїнности і брилянти загальної вартости 2 мілїони корон і щезла без слїду.

— Репертуар руского театру в Станиславові. (Саля тов. ім. Монюшка. Початок о год. 7½ вечером). Білєти продає раньше на всї тоті вистави „Народна Торговля“, а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

В четвер дня 3 лютого с. р. Madame Butterfly, японьска опера в 3 діях Пуччінія.

— Дурисьвіт в ролї ученого. З Черновець доносять про таку подію: Один буковиньский жидок вернувши з Бразилиї, де займав ся різництвом, задумав удавати американьского ученого а прибравши собі назву „американьского слїдителя“, виголошував „наукові“ відчити у Вижници і Садаґурі. Побачивши, що там ему штука удала ся, задумав відограти ролю ученого також і в Чернівцях. Отже удав ся до голови академічного товариства „Sozialwissenschaftlicher Verein“ п. В. Бриндзана, назвав себе „доктором“ Максом Наймаєром, „американьским слїдителем“ та леґітимуючи ся бразилійским паспортом і поручаючим листом від президента краю, заявив, що хоче виголосити в товаристві відчит про вислїд своїх американьских студий. Товариство згодило ся дуже радо на відчит, тим більше що учений родом з Буковини, отже принесе розголос не лиш товариству, але і своїй буковиньскій вітчині. Відчит оголошено з відповідною рекламою; в ґімназиях директори повідомили по клясах, щоби ученики не занедбали нагоди піти на відчит і почути щось поучаючого про Америку. Оттак відчит стягнув дуже численну публику, між котрою не бракувало очивидно і професорів университету. Голова товариства представив „вченого слїдителя“, а сей перепросивши, що не буде поправно говорити по нїмецки, бо через довший побут в Америцї забув рідну мову, розпочав „відчит“. З початку говорив про ґеоґрафію Бразилиї, але зараз по тім почав плести не до річи всїлякі індийскі байочки, так що з авдиториї почулось псикане і квестионоване „науковости“ відчиту. Прелєґент тим не зраджував ся і говорив дальше в такім самім „популярнім“ тонї. Однак публику се не вдоволило, псикане і голоси „кінчити“ не переставали, тож голова товариства мусїв відобрати „прелєґентови“ голос та закрити сей учений „виклад“, тим більше що поважнїйша часть авдиториї опустила салю. — Цїкаво би лиш знати, чи вступ на той відчит був даром чи платний і чи „американьскому ученому“ удало ся зробити бодай який такий інтерес.

— Розбишацтво в Америці. Бувший посол Сполучених Держав в Берлинї Анд. Ґвайт (White) вернувши до Америки, вибрав собі кримінальну статистику за специяльне студиюм. Аж страх бере, що він тепер може сказати на основі своїх студий. Після „New York World“ сказав він сими днями ось що: Як мене тут видите, як тут сиджу і пишу, то я готов ось що пророкувати: Нинї пишемо 30 січня 1910; аж до 30 січня 1911 р. згине від убийства в Сполучених Державах що найменше 5000 мужчин і женщин. В Америцї мають для убийників просто якусь божевільну симпатию, а один учений посунув ся навіть так далеко, що предкладав таки на правду, щоби держава закупила готель Асториа і там всїх убийників доти годувала солдцами, доки би они аж не померли від ґіхту. Перед 29 роками було на рік ледви 1800 убийств; в найновійших часах дійшло вже аж до 8000 річно. Ґвайт каже, що то все лиш длятого, що суспільність хоче її для убийників бути людяною. В Льондонї повішено в послїднім роцї 13 убийників. В Америцї на 75 убийств лиш один убийник наложив головою. Ґвайт сказав дальше: Я прийшов до того переконаня, що в Америцї лекше убити чоловіка, як яку дичину. Відношенє убийств до числа населеня в Сполучених Державах єсть три рази більше як в Канадї а вісїм разів більше як в Бельгії.

Телеґрами.

Париж 2 лютого. „Echo de Paris“ пише в кретийскій справі: Кретийцї, як здає ся, не готові услухати добрих рад держав. Вільно їм займати таке становище, але самі будуть відповідати за всї наслїдки авантурничої політики, котра з конечности доведе або до поновного обсадженя Крети войсками европейских держав або до нового обсадженя Крети войсками турецкими. На сю другу евентуальність держави годять ся, що до того нехай Кретийцї себе не дурять.

Рим 2 лютого. Португальский амбасадор при Ватиканї Д'Антас номер нинї, проживши 91 літ.

Дрексборґ (Кентекі) 2 лютого. В тутешній копальни вугля настав страшенний вибух. Видобуто вже тїла 20 робітників; 40 гірників знаходить ся замкнених під землею.

Пеорія (Ілїнойс) 2 лютого. З Бартонвіль доносять, що тамошні копальнї стоять в полуминї. Після пізнїйших вістий всїм робітникам працюючим в копальни удало ся виратувати си.

Цїна збiжа У Львові.

дня 1 лютого:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця . . .	13·40	до	13·60
Жито	9·30	„	9·50
Овес	7·50	„	7·70
Ячмінь пашний	7·—	„	7·30
Ячмінь броварний .	7·30	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня .	9·50	„	13·—
Вика	7·50	„	8·—
Бобик	6·90	„	7·10
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова .	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона . .	70·—	„	82·—
Конюшина біла .	75·—	„	85·—
Конюшина шведска .	75·	„	85·—
Тимотка . . .	28·—	„	30·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, 5·50, 7·25, **8·55**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8·40**, 9·50.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·20*), **2·05**, 5·53, **6·40**, 9·30.

*) Із Станислава, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11·00.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9·00.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 11·12.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8·20.

„ 1/6 до 30/9 3·27, 9·35.

„ 2/7 до 30/9 5·30.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склені Тов—а Взаімноі помочи учительскоі в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Міром: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Грімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Жите і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен в ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Илию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Кова-Дерева (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століть, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поезиї, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Конаха Санґвінаї, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хліба (з францускоro), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускоro, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).